

Arrest

**nr. 191 378 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging alsook door de minister van Veiligheid en
Binnenlandse Zaken**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat onbekend alias "XX", die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 20 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2017 om 10u30 en uitgesteld tot 17u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de eerste verwerende partij en van commissaris M. STYMANS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2017 bood verzoekster zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven, komende vanuit Nairobi (Kenia) via Doha(Qatar).

Op 20 augustus 2017 nam de grenscontroleambtenaar de beslissing tot terugdrijving.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Op 20/08/2017 om 14:50 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende Y. (...) S., INP*

de heer/mevrouw:

achternaam onbekend voornaam

geboren op te geslacht (m/v) vrouw

die de volgende nationaliteit heeft SOMALIE wonende te

ALIAS: Sh. S. M. (...), geboren te M. (...) op (...)1992, vrouw van Somalië

houder van het document nummer

afgegeven te op

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Nairobi Jomo KEnyatta Int'l via Doha QR193 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, Krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT

Dossiernummer: HV 55.RB.56458/17

X (B) Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Laissez-passer van België, Vervalsing: frauduleus verkregen op basis van een vervalst paspoort van Somalië (schrapping en overschrijving ter hoogte van de identiteitsgegevens – volgens de gegevens van de chip in het paspoort werd het paspoort afgeleverd op naam van N. S. M. terwijl de identiteit in het paspoort staat vermeld als Sh. S. M.)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/VERBLIJFSDOCUMENT

Dossiernummer: HV. 55. RB 56458/17

X (D) is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: Schengen visum, afgeleverd door de ambassade van België in Nairobi, Vervalsing: staat op dezelfde identiteit als het frauduleuze paspoort van Somalië en frauduleuze laissez-passer van België.

O (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden steven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document / de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd :

O (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een période van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis van Schengengrenscore)

Redon van de beslissing:

O (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

O (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8\ 9°)

O in het SIS, reden van de beslissing:

O in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:
O (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Statens van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid 6°/7°)
Reden van de beslissing:”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM), van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Zoals reeds in de feiten uiteengezet wordt het huwelijk tussen de verwerende partij en haar Nederlandse echtgenoot in België, de heer A. M., geboren te M. dd. [...]1988 en thans wonende te [...] Antwerpen, niet betwist.

De verwerende partij stelt echter dat de naam op de chip van haar paspoort niet overeenstemt met de naam op het paspoort zelf.

Op het Somalisch paspoort zelf staat immers de naam “S. M. S.”, terwijl op de chip van het paspoort de naam “N. S. M.” zou te lezen vallen.

De verwerende partij meent dan ook toepassing te kunnen maken van artikel 3 VW:

*“Art. 3.[1] Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Zij stelt dat het paspoort vervalst werd (dat de naam zou zijn veranderd) en dat bijgevolg zowel het visum als de laissez-passer op de naam “S. M. S.” ongeldig zijn.

II.1.2. Verzoekende partij wist echter van niets en was dan ook in paniek toen zij in België toekwam en hoorde dat zij het land niet binnen mocht.

Zowel haar raadsman als haar familie hebben contact opgenomen met de Somalische ambassade ten einde meer informatie te verkrijgen.

Deze stelt het volgende (stuk 2): [...]

De raadsman van de verzoekende partij had dd. 28/08/2017 tevens een gesprek met de ambassadeur en diens first Counselor en zij stelden bijzonder verveeld te zitten met deze zaak. Enerzijds verwacht de verwerende partij medewerking bij identificatie voor de repatriëring van landgenoten, anderzijds zijn zij ervan overtuigd dat verzoekende partij te goeder trouw was en de fout op de chip door een amateuristische ambtenaar gebeurd is .

Somalië bevindt zich sinds de burgeroorlog begin de jaren '90 in een desastreuze staat. Alle archieven werden er vernietigd en het opleidingsniveau van de ambtenaren is er door de band genomen bedroevend. Het land bevindt zich reeds meer dan 25 jaar in complet chaos (stuk 3).

Bovenstaande verklaring was niet makkelijk te verkrijgen aangezien het voor de ambassade tegelijk moeilijk ligt de schuld bij de overheid te leggen waarvan ze afhankelijk is. Vandaar dat ze al bij al voorzichtig geformuleerd werd. Desalniettemin is ze duidelijk: [...]

II.1.3. Het is aldus kort door de bocht om plots alle documenten van de verzoekende partij, zoals haar L-P als haar visum als haar paspoort “vals” te verklaren.

Zoals de ambassade verklaart betreft de fout op de chip wellicht een “technical error”.

Bovendien luidt artikel 41, §1, lid 4 VW als volgt:

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In casu is er geen gereede twijfel mogelijk dat verzoekende partij wel degelijk de echtgenote van een Unieburger is. Zij werd immers aan een doorgedreven onderzoek onderworpen.

Wel is er bij de verwerende partij (ten onrechte) twijfel over de echtheid van haar paspoort. In dat geval had zij de kans moeten krijgen om binnen een redelijke termijn te laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer geniet.

In casu kreeg zij de kans niet. Integendeel, het thans bestreden teruggedrijvingsbevel werd onmiddellijk opgemaakt.

De ambassade van haar zijde maakte nog een geboorteakte en een nationaliteitsakte op (stukken 4 en 5). Deze werden tevens aan de verwerende partij bezorgd, doch elke reactie van de haar kant bleef uit...

Nochtans zou de identiteit van de verzoekende partij -in afwachting van het wijzigen van de chip van haar paspoort- tevens op basis van deze documenten kunnen worden bewezen. In casu werd artikel 41 VW compleet genegeerd.

II.1.4. Aldus werd ten onrechte onmiddellijk toepassing gemaakt van artikel 3 VW en ten onrechte geen toepassing gemaakt van artikel 41 VW.

De beslissing steunt dus evenmin op deugdelijke motieven en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting.

Er is echter nog meer. De verzoekende partij dreigt thans teruggestuurd te worden naar Kenia, een land waarvoor zij veel moeite moest doen om een visum te bekomen. Zij vertoefde immers aanvankelijk in Ethiopië, doch de Belgische ambassade aldaar achtte zich niet bevoegd om haar visumaanvraag te behandelen (stuk 6).

Zij diende vanuit Ethiopië een visum voor Kenia aan te vragen, met als motief dat zij gezinshereniging kwam aanvragen op de Belgische ambassade (stuk 7). Als de verzoekende partij thans "teruggedreven" wordt, wat in essentie impliceert dat zij aan de goodwill van een luchtvaartmaatschappij wordt overgeleverd, is het nog maar de vraag wat er met haar zal gebeuren in Kenia...

Het is immers een algemeen bekend feit dat de Keniaanse politie zich graag vergrijpt aan alleenstaande Somalische vrouwen.

Cf. Vice Channels The Mob Justice of Kenya's Somali Stop-and-Frisk, dd. 17/04/2014 (stuk 8):

"On the top floor, a 20-year-old Kenyan citizen named Farhiya Mohamed Ibrahim said police smashed through the heavy metal lock on her front door with the butts of their gun. She said she was afraid to open when they knocked, because her husband wasn't home to protect her. Kenyan police have been accused by Human Rights Watch of raping lone Somali women during previous operations."

Cf. HRW, dd. 4 mei 2012 (stuk 9):

Both the military and the police are implicated in the abuses. Not only do the violent and indiscriminate responses of the Kenyan security forces constitute serious human rights violations, the abuses are also serving to alienate Kenyans of Somali origin at the very moment when the security forces most need the trust and confidence of the local population in order to help identify the militants behind the grenade and IED attacks and ensure public safety.

In January 2012, responding to the concerns raised by Human Rights Watch and the Kenyan nongovernmental organization (NGO) Muslims for Human Rights (MUHURI), the Ministry of State for Defence formed an ad hoc "board of inquiry" tasked with investigating allegations of abuses committed by personnel of the Kenya Defence Forces (KDF) in Kenya and Somalia. At the time of this writing the board was actively gathering information from some victims and community organizations in Kenya. The formation of the board is a welcome first step, especially given the Kenyan government's historical reluctance to acknowledge responsibility for abuses by security forces. If the board of inquiry is going to break with past impunity, however, it should press for prosecutions of perpetrators and compensation for the victims, and the Ministry of State for Defence should publicly report on its findings.

Cf. Al Jazeera, '10 weeks of hell' for Somalis in Kenya dd. 29/05/2013 (stuk 10):

"She still feels pain, she told Al Jazeera. Memories of the December morning - when baton-wielding paramilitaries ransacked her apartment block and beat, detained and demanded cash from the Somali refugees inside - continue to disturb her sleep.

According to New York-based Human Rights Watch, it was not a lone example. The rights group describes in a new report a 10-week campaign of police beatings, rapes and extortion against Somali refugees in a misguided attempt to combat terrorism.

"We'd got used to hassle from the police and paying small bribes," Warsame, 32, said. "But when they started searching houses, beating Somalis and taking them to the cells, it was quite terrifying. I have nightmares because of the beatings I got from police."

II.1.5. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De teruggedrijving van de verzoekende partij naar Kenia via een privé luchtvaartmaatschappij, wetende dat ze in Kenia enkel over een precair verblijf beschikte om haar visumaanvraag aldaar te kunnen indienen, impliceert zonder enige twijfel een serieus risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het hoeft immers geen betoog dat de verzoekende partij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel heeft, wetende dat in Kenia al te vaak een loopje wordt genomen met de mensenrechten.

Aldus overstijgt dit risico het hypothetische: het is integendeel zeer reëel.

II.1.6. Daarnaast werd er evenmin rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

De verwerende partij zal hier zonder twijfel op repliceren dat de identiteit van verzoekende partij niet vaststaat omdat zij twijfels heeft bij de echtheid van haar paspoort – en bij uitbreiding dus de echtheid van het huwelijksdocument waarop de volgens haar "valse naam" vermeld staat.

Los hiervan had zij bij de evaluatie van de huwelijksband geen enkele twijfel omtrent het gehuwd zijn van de verzoekende partij met de heer A. M., Nederlander met verblijfsrecht in België.

Zelfs als er een vals document wordt voorgelegd, quod non, dan nog volstaat dit op zich niet om de huwelijksband in twijfel te trekken.

Zo oordeelde de Raad in het verleden reeds zeer terecht (RvV 188 795 van 22 juni 2017): [...]

In casu zijn er tevens genoeg elementen in het administratief dossier die het huwelijk van de verzoekende partij bevestigen, zelfs al zou haar paspoort vals zijn, quod non. Er werden foto's van haar en haar echtgenoot op de huwelijksdag overgemaakt, er werd een uitgebreid interview van beiden afgenomen, er werden bewijzen van geldtransfers van haar echtgenoot overgemaakt, ...

Aldus dient er wel degelijk geverifieerd te worden of artikel 8 EVRM niet geschonden werd.

II.1.7. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij een Unieburger is en Somalië een oorlogsland, waarvan het algemeen geweten is dat het zeer onveilig is, a fortiori voor verwesterde mensen, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

Minstens dient te worden vastgesteld dat zij hieromtrent niet de minste analyse gemaakt heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen. Straffer, zij heeft de verzoekende partij hieromtrent zelfs niet gehoord!

Nochtans bleek in het verleden reeds op basis van de check van hun huwelijk dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar echtgenoot (stuk 11).

In casu werden artikel 8 EVRM, evenals het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aldus manifest geschonden.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten. Sterker, door de verzoekende partij hieromtrent niet te horen heeft zij het zichzelf onmogelijk gemaakt om deze analyse te maken."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Uit voormelde bepalingen blijkt dat verzoekster zich behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen diende aan te melden met een geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring.

Verzoekster begint haar betoog met de stelling dat niet aan haar huwelijk met de Nederlandse echtgenoot met verblijfsrecht in België zou getwijfeld worden. Ze verwijst naar de vaststelling van de grenspolitie dat op het Somalisch paspoort enerzijds de naam S.M.S. staat, terwijl op de chip van het

paspoort de naam N.S.M. zou te lezen vallen. Op grond van dit gegeven heeft de grenspolitie het paspoort vals bevonden en is de grenspolitie van oordeel dat verzoeksters reisdocument, de laissez-passer van België op frauduleuze wijze werd verkregen, evenals het visum dat ook op dezelfde identiteit staat als het frauduleuze paspoort. Verzoekster stelt dat zij van niets wist en dat zij via haar raadsman en familie contact heeft opgenomen met de Somalische ambassade teneinde meer informatie te verkrijgen. De ambassade verstrekke onder meer het document waarin het samengevat stelt dat het de zaak onderzoekt, onderzoek dat nog lopende is en dat de first counselor verzoekster en haar echtgenoot uitvoerig in het detentiecentrum heeft ondervraagd. De ambassade verklaart dat dit een ongelukkige situatie betreft nu het ernaar uitzielt dat er zich een technische fout heeft voorgedaan bij de opmaak van het paspoort. De ambassade is van oordeel dat er geen reden is die verzoekster dwingt tot het gebruik van een vals paspoort nu zij bevestigen dat verzoekster geboren is in Somalië, in de stad M. en het dialect spreekt dat enkel daar wordt gesproken. Elke Somaliër heeft het recht op een paspoort en ze was in het bezit van een authentiek Belgisch visum. Het attest stelt dat verzoekster niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat ze reisde met een paspoort dat fouten bevat aangaande de identiteit nu dit enkel zou kunnen worden vastgesteld met de chiplezer. Volgens de ambassade heeft verzoekster de legale weg gevolgd om een paspoort te bekomen. Verzoekster legt verder voor dat de fout op de chip ook volgens de ambassade zou liggen aan een amateuristische ambtenaar en voegt informatie waaruit moet blijken dat het opleidingsniveau van de ambtenaren bedroevend is. Ze verklaren het gebruikelijke systeem voor de samenstelling van een Somalische familienaam, met name op basis van de naam van de vader, grootvader, overgrootvader en dat, nu er op een paspoort maar twee familienamen mogen worden vermeld, wellicht de naam van de grootvader "S." en de naam van de overgrootvader "N.", met elkaar werden verwisseld. Verder legt verzoekster eveneens een "declaration of nationality" en een "declaration of birth" voor van de Somalische ambassade op grond waarvan zij het systeem van de naam van de vader als basis voor de familienaam wil toelichten. Verzoekster stelt dat het niet evident was van de ambassade de voormelde verklaring te bekomen, nu hiermee de schuld wordt gelegd bij de eigen autoriteiten. Verzoekster concludeert dat omwille van deze elementen het te kort door de bocht is alle documenten van verzoekster, zoals haar laissez-passer, visum en paspoort vals te verklaren.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de grenscontrole, meer bepaald het "team valse en vervalste reisdocumenten" aangaande het voorgelegde paspoort in zijn bijlage 1 aan het PV stelt dat het is vervalst wegens "schrappingen" en dat de Belgische laissez-passer en het Belgisch visum frauduleus zijn wegens "valse verklaring". Zoals in de bestreden beslissing gesteld, acht de bevoegde dienst het paspoort vals wegens 'schrapping en overschrijving ter hoogte van de identiteitsgegevens' enerzijds en omwille van het feit dat de gegevens van de chip in het paspoort en andere naam geven, als de naam vermeld op het paspoort anderzijds. In het verslag valse documenten zit een scan van het paspoort, van de laissez-passer, van het visum en van de huwelijksakte.

Bij de "vastgestelde onregelmatigheden" stelt het verslag verder meer uitgebreid wat betreft het paspoort: *"aan de identiteitspagina van het paspoort stellen we vast dat de identiteitsgegevens (zijnde haar naam en voornaam) zichtbaar werden geschrapt en overschreven, dit zowel ter hoogte van de rubriek 'name' en als in de Machine Leesbare Zone, Het paspoort staat nu op naam van S. S. M.*

Bij controle van de chip-gegevens via de Safran-scanner stellen we vast dat deze een foutmelding geeft ter hoogte van de voor- en achternaam. Volgens de gegevens van de chip werd het paspoort afgeleverd op naam van N. S. M. De overige gegevens op de identiteitspagina kloppen met de gegevens op de chip."

Wat betreft de laissez-passer: *"dit document werd op 17/08/2017 afgeleverd door de Belgische ambassade in Nairobi. Het staat op naam van S. S. M. Op de achterzijde van dit document kleeft er een Schengen visum type C met nummer 011797934, afgeleverd door de Belgische ambassade in Nairobi op 17/08/2017, Het visum staat eveneens op naam van S. S. M.*

We kunnen besluiten dat de Laissez-Passer en het visum op frauduleuze wijze werden verkregen op basis van het vervalste paspoort van Somalië. Volgens de gegevens van BELVIS heeft betrokkene het vervalste paspoort gebruikt om zich te identificeren op de ambassade van België in Nairobi."

Wat betreft de kleurenscaan van de huwelijksakte stelt het verslag: *"in de ingecheckte bagage van betrokkene vinden wij een geel A4-blad, zijnde een kleurenscaan van een huwelijksakte. Het betreft hier het huwelijk tussen M. A. en S. M. S. Gezien het hier om een kleurenscaan gaat kunnen wij de echtheid van dit document niet garanderen. We stellen wel vast dat volgens deze akte, de genaamde S. M. S. werd geboren op [...], terwijl deze persoon volgens haar paspoort is geboren op [...]. Ter hoogte van de 01 van deze datum is het papier beschadigd. Volgens deze akte zou de moeder van S. M. S. de genaamde C. S zijn. Volgens het gebruikte paspoort zou de moeder A. A. M. heten."*

Ter zitting legde de heer M.S., commissaris bij het team valse en vervalste reisdocumenten van de luchtvaartpolitie, die de verwerende partij, zijnde de grenscontroleambtenaar, vertegenwoordigt, nog bijkomende stukken bij, waaronder het originele voorgelegde paspoort en verscheidene uitvergroete kopieën daarvan. Deze stukken vergemakkelijken de wettigheidscontrole van de Raad in het licht van artikel 23 van het PR RvV. Uit deze stukken, meer bepaald uit de vergroete kleurenkopieën van het voorgelegde paspoort blijkt inderdaad zonder meer de schrapping en overschrijving ter hoogte van de identiteitsgegevens. Ook de weergave van de informatie die met de Safran-scanner kan worden gedetecteerd, wordt voorgelegd aan de Raad en hieruit blijkt inderdaad de vermelding "S.M.N." als naam. Deze voorgelegde bijkomende stukken laten toe te besluiten dat de vastgestelde onregelmatigheden zoals weergegeven in het verslag overeenstemmen met de stukken en er geen enkele twijfel mogelijk is dat aan het paspoort werd geprutst teneinde de naam te veranderen.

Ter zitting anticipeert de raadsvrouw van verzoekster reeds op deze vaststellingen door bijkomende verklaringen af te leggen dat er inderdaad "verbeteringen" aan het paspoort werden aangebracht. Verzoekster zou bij ontvangst van het paspoort, die in den beginne wel degelijk zou gestaan hebben op naam van N.S.M., zoals opgenomen in de chip, aan haar Somalische autoriteiten hebben uitgelegd dat deze naam verkeerd was, deze autoriteiten zouden bijgevolg "verbeteringen" hebben aangebracht en verzoekster zou bijgevolg 20 dagen later haar verbeterde paspoort terug mogen gaan halen zijn. De Raad kan het relaas van de "verbeteringen" niet volgen. Vooreerst strijdt dit manifest met het gestelde in het verzoekschrift dat verzoekster "van niets wist". Vervolgens volgt de Raad het standpunt van verweerder dat, indien het al om "verbeteringen" en niet om een vervalsing zou gaan, die veranderingen rechtmatig hadden moeten gelegaliseerd worden of dat het paspoort had moeten worden ingehouden en een nieuw correct paspoort had moeten worden verstrekt. Bovendien brengt dit eveneens het attest van de Somalische ambassade in diskrediet, die stelde dat verzoekster niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat ze reisde met een paspoort dat fouten bevat aangaande de identiteit. Verzoekster verwijst ook ter zitting – nadat de verhelderende documenten door commissaris M.S. werden voorgelegd – niet langer naar de theorie dat er zich louter een vergissing of technische fout zou voorgedaan hebben door een onhandige Somalische ambtenaar in de volgorde van de familienamen. Op redelijke wijze werd vastgesteld dat het paspoort een vervalst document betreft wat betreft de naam, zijnde de identiteit van verzoekster.

Verder lag naast het paspoort evenwel ook een Belgische laissez-passer met daarin een aangebracht Belgisch visum voor, doch zoals blijkt uit de gegevens van BELVIS (het Belgisch luik van het Europees Visum informatiesysteem - Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) heeft verzoekster teneinde zich te identificeren bij de Belgische ambassade in Nairobi gesteund op hetzelfde vervalst paspoort. Bijgevolg kan de Raad de motieven in de bestreden beslissing *prima facie* niet kennelijk onredelijk achten waarin verweerder stelt dat het laissez-passer frauduleus werd verkregen op grond van het vervalst paspoort van Somalië. Eveneens blijkt dat het afgeleverde visum dezelfde identiteit bevat als het frauduleuze paspoort van Somalië.

Ter zitting betwist verzoekster evenwel dat het Belgisch paspoort van doorslaggevend belang is geweest voor de afgifte van de laissez-passer en het visum. Ze wijst er vooreerst op dat in bijlage 1 aan het PV bij de "omstandigheden vaststellingen" enkel bij paspoort staat "vervalst", terwijl er geen vervalsing kan worden vastgesteld van de Belgische laissez-passer of van het visum, nu daar "enkel" staat "frauduleus: valse verklaring". Ook ter zitting bevestigt de commissaris dat de Belgische laissez-passer en het Belgisch visum authentiek zijn. Bijkomend stelt verzoekster ter zitting dat de Belgische ambassade geen belang heeft gehecht aan het paspoort en de laissez-passer met visum enkel heeft verstrekt op grond van de verklaringen van verzoekster en haar huwelijk met haar Nederlandse echtgenoot, huwelijk dat niet zou worden betwist.

Echter, de Raad volgt *prima facie* verweerder waar hij stelt dat ook al liggen thans een originele Belgische laissez-passer en visum voor, deze werden verkregen na voorlegging van het frauduleus paspoort, ook al erkent de commissaris dat doorgaans niet veel gewicht wordt toegekend aan Somalische stukken en bijgevolg uit voorzichtigheid nooit een visum wordt aangebracht in een Somalisch paspoort, maar zoals *in casu* op een laissez-passer. De commissaris verklaart immers dat men op de ambassades of consulaten doorgaans niet beschikt over dezelfde gespecialiseerde apparatuur als de dienst valse en vervalste reisdocumenten van de grenspolitie, dermate dat deze professionele vervalsing *prima facie* waarschijnlijk niet evident kon vastgesteld worden door de ambassade. Nu echter blijkt uit het BELVIS-document dat dit paspoort hetgene was waarmee verzoekster zich heeft geïdentificeerd op de ambassade, kan de Raad de door verweerder gevolgde

cascaderedenering niet kennelijk onredelijk achten dat ook de laissez-passers en het visum op grond van dit vals stuk en dus op grond van valse verklaringen werden verkregen en niet kunnen worden in rekening genomen als geldig reisdocument.

Waar verzoekster ter zitting verwijst naar het feit dat het vervalst paspoort van geen tel zal geweest zijn voor de Belgische ambassade en zij zich daarentegen op een uitgebreid onderzoek aangaande het huwelijk van verzoekster hebben gesteund alvorens de afgifte van de laissez-passers en het visum, kan de Raad na grondig onderzoek van het administratief dossier niet de vinger leggen op een stuk waaruit blijkt dat de Belgische ambassade volledige abstractie heeft gemaakt van het paspoort of haar identiteit op grond van een ander element zou aangenomen hebben. Er blijkt inderdaad dat er reeds geruime tijd een onderzoek liep zowel door de Belgische ambassade en de Dienst Vreemdelingenzaken naar het voorgehouden huwelijk tussen verzoekster en de heer A.M. van Nederlandse nationaliteit met verblijf in België (E-kaart), naar diens recente tewerkstelling in België, zijn verleden in Nederland, de ondervraging van de vrouw in verband met een schijnhuwelijk door ambassade van België in Nairobi en dat recent de stad Antwerpen de huwelijksakte had erkend en de Dienst Vreemdelingenzaken een positief advies had verstrekt voor de afgifte van het visum. Toch kan de Raad hieruit niet afleiden dat de vaststelling door de ambassade in Nairobi van de identiteit van mevrouw niet gebeurd zou zijn op grond van het vervalst paspoort of dat voor de vaststelling van haar identiteit een ander gegeven of andere gegevens doorslaggevend zouden geweest zijn. Verzoekster was ook in de mogelijkheid, nu blijkt dat haar raadsman per mail herhaaldelijk contact heeft gehad met de ambassade in Nairobi aangaande haar visumdossier, de vraag voor te leggen of zij ondanks de vaststelling dat het aan hen voorgelegde paspoort vervalst werd, toch vasthouden aan de afgifte van de Belgische laissez-passers en het visum en dus werkelijk abstractie maken van dit identiteitsdocument dat werd voorgelegd.

Ook de voorgelegde “verklaring van nationaliteit” of “verklaring van geboorte” van de Somalische ambassade in België kunnen niet tegemoet komen aan de vereisten zoals vermeld in artikel 2 *iuncto* artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt verweerder in de nota terecht op dat beide attesten stellen dat “*all individual data containing in this document were obtained from the laissez-passers Via n° [...]*”. Gezien niet op kennelijk onredelijke wijze door verweerder werd vastgesteld dat het visum is verkregen op grond van een frauduleus paspoort, is sowieso de bewijswaarde van deze stukken van verzoeksters identiteit uitermate relatief.

De Raad volgt bijgevolg *prima facie* niet dat thans verweerder op plotse of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, noch dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

In een volgende onderdeel citeert verzoekster artikel 41, §2, lid 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

[...]

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Zoals uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt, dient voor de toepasbaarheid van de bepaling vast te staan dat verzoekster het familielid van een burger van de Unie is en verzoekster dus de echtgenote is van de heer A.M. Nu *supra* is gebleken dat zich een probleem stelt op vlak van de identiteit van

verzoekster, kan de Raad niet zonder meer aannemen dat verzoekster de echtgenote is van de heer A.M. en zij bijgevolg een familielid is van een unieburger. Bovendien blijkt dan nog uit de vastgestelde onregelmatigheden door de dienst valse en vervalste reisdocumenten dat op de kleurenscaan van de huwelijksakte een andere geboortedatum wordt vermeld voor verzoekster als de geboortedatum op het door haar voorgelegde vals paspoort en de naam van de moeder eveneens verschillend is op de huwelijksakte als op het voorgelegde paspoort. Ter zitting blijkt dan ook nog eens dat de raadsvrouw erkent dat de geboortedatum op de huwelijksakte manueel werd verbeterd door de voorgehouden echtgenoot van verzoekster. De verklaring van de raadsvrouw ter zitting dat deze fouten wederom te wijten zouden zijn aan onhandige Somalische ambtenaren die snel dienden te werk te gaan voorafgaandelijk aan het huwelijk, overtuigt niet.

Ook de talrijke originele foto's die door de raadsvrouw van verzoekster werden voorgelegd en de bewijzen van geldtransfers die door de heer A.M. aan ene S.M.S.N., waarvan de Raad niet langer kan aannemen dat dit verzoekster is, kunnen niet volstaan om aan te nemen dat verzoekster werkelijk de echtgenote van de heer A.M. is.

Prima facie kan geen schending worden aangenomen van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het EVRM en wijst ze erop dat zij dreigt terug gestuurd te worden naar Kenia. Ze meent aan de goodwill van een luchtvaartmaatschappij te worden overgeleverd en ze wijst erop dat het een algemeen bekend feit zou zijn dat de Keniaanse politie zich vergriipt aan alleenstaande Somalische vrouwen. Teneinde het geweld tegen Somalische vreemdelingen in Kenia of tegen onderdanen van Kenia van Somalische oorsprong aan te tonen, legt verzoekster verscheidene stukken voor. Deze hebben betrekking op (oude) persartikelen van 2012, 2013 en 2014 en een uitgebreid rapport van Human Rights Watch van 2012 aangaande misbruik van de Keniaanse politie en militairen tegen etnische Somaliërs.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de vlucht die werd geannuleerd als bestemming Doha had, zijnde de hoofdstad van Qatar en dus niet Kenia. Het administratief dossier bevat een boarding pass van Qatar Airways en een vordering waarin gewezen wordt op het bepaalde in artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan Qatar Airways wordt verondersteld verantwoordelijk te zijn voor de terugvlucht. Nu echter eveneens blijkt dat verzoekster de reisweg Nairobi – Doha – Brussel heeft afgelegd, is evenwel niet uitgesloten dat zij (eventueel verder) zal worden teruggevoerd naar Nairobi.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). *In casu* echter heeft verzoekster geen persoonlijke problemen aangehaald die zij heeft ondervonden toen zij in Kenia aanwezig was teneinde haar visum te verkrijgen van de Belgische ambassade, zodat om die reden *prima facie* geen verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Wat betreft de algemene omstandigheden wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

In deze stelt de Raad vast dat alle voorgelegde persartikelen en het rapport van Human Rights Watch weliswaar gewag maken van een zorgelijke situatie van Somalische vluchtelingen of onderdanen in Kenia, maar dat de persartikelen reeds vrij oud zijn en het rapport van Human Rights Watch specifiek inzoomt op de situatie in de noordoostelijke grensstreek met Somalië. Nairobi - naar waar verzoekster eventueel zou kunnen worden teruggevoerd, mocht de eindbestemming toch niet Doha zijn - ligt alvast niet in die regio. Verder kan de Raad geen abstractie maken van het feit dat ook dit rapport reeds dateert van 2012 en dat niet kan aangenomen worden dat de situatie dermate ernstig is in geheel Kenia dat het voor elke alleenstaande Somalische vrouw een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM om haar terug te vliegen naar Kenia en de verwerende partij hiervan redelijkerwijs op de hoogte had moeten zijn.

Een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Tot slot haalt verzoekster eveneens nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster herhaalt dat er geen enkele twijfel zou zijn omtrent haar gehuwd zijn met de heer A.M., Nederlander met verblijfsrecht in België. Zelfs bij het voorleggen van een vals paspoort, zou de huwelijksband niet in twijfel mogen worden getrokken. Verzoekster wijst op de positieve verplichting die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM *in casu* en op het feit dat een belangenafweging moet gebeuren. Ze stipt aan dat Somalië in oorlog is en bijgevolg geen gezinsleven in dat land mogelijk zou zijn. In deze context voert verzoekster ook de schending aan van artikel 41 van het Handvest nu ze erop wijst niet gehoord geweest te zijn. Verweerder had volgens verzoekster een belangenafweging moeten maken en verzoekster hieromtrent moeten horen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt vooreerst wel het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Net zoals *supra* reeds opgemerkt onder de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, dient wederom herhaald te worden dat aangezien zich thans een probleem stelt aangaande de identiteit van verzoekster, men ook niet kan uitgaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer A.M. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat in principe tussen echtgenoten de familieband wordt verondersteld, echter *in casu* weet men niet of verzoekster de echtgenote is van de heer A.M. Bijgevolg kan *in casu prima facie* niet verwacht worden dat verweerder had moeten overgaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekster vrijstaat om met een onvervalst paspoort of met een ander aannemelijk onvervalst identiteitsdocument zich opnieuw aan te melden bij de Belgische ambassade in Nairobi teneinde opnieuw een visum te verkrijgen, dit maal niet aangetast door een onderliggend vervalst identiteitsdocument.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Waar verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest weze aangestipt dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Verzoekster komt ter zitting zeer uitgebreid terug op het hoorrecht dat zou geschonden geweest zijn aangaande verschillende elementen, zo onder meer aangaande de “verbeteringen” in het paspoort, aangaande het feit dat het paspoort geen rol zou gespeeld hebben bij het verstrekken door de ambassade van de laissez -passer en het visum en aangaande haar gezinsleven met de heer A.M. Echter, er blijkt uit de stukken dat verzoekster door de grenspolitie wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen voor haar belangen dienstig op te komen voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing. Ze heeft blijkbaar een gesprek gehad in de Engelse taal maar kon over de schrappingen in het paspoort niets vertellen, noch over de geboortedatum op de kleurenscaan van de huwelijksakte. Ze deelde louter mee S.S.M. te zijn en geboren te zijn op [...]. Verzoekster heeft klaarblijkelijk wel de gelegenheid gehad de kern van het probleem *in casu* toe te lichten, doch heeft hier moedwillig geen gebruik van gemaakt nu pas ter zitting talrijke bijkomende verklaringen werden afgelegd, die overigens *supra* in de beoordeling zijn betrokken.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt *prima facie* niet.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

A. MAES